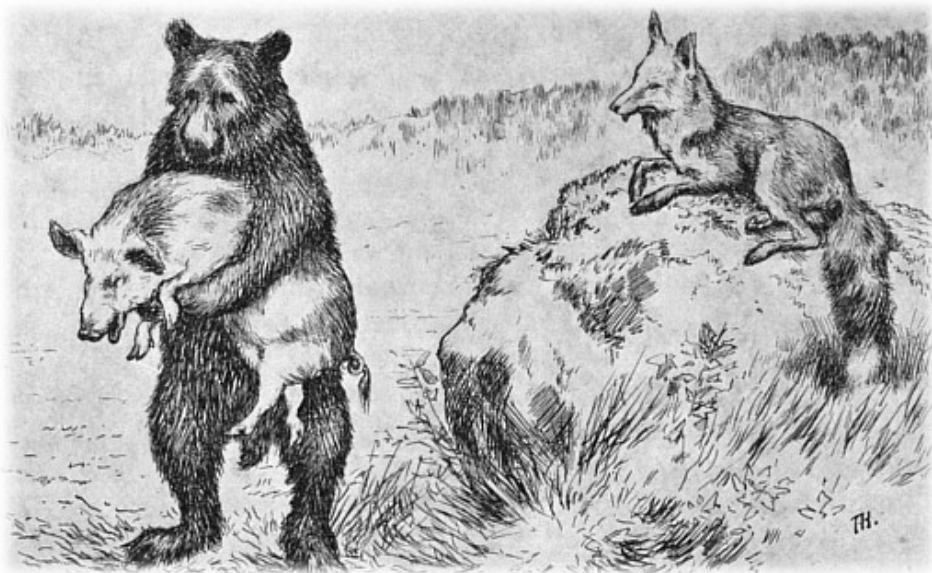

Eventyr For Alle

Bjørnen og reven vedder om flek og humlebol

Asbjørnsen & Moe

Bjørnen og reven vedder om flekk og humlebol

Om morgenen den andre dagen kom bjørnen gående over myra med en gjøgris. Mikkel satt høyt oppe på en stein ved myrbredden.

«God dag, bestefar», sa reven. «Hva er det for godt du har der?» sa han.

«Flekk!» sa bjørnen.

«Jeg har også litt munngodt», sa reven.

«Hva er det?» sa bjørnen.

«Det er det største humlebolet jeg noen gang har funnet», sa Mikkel.

«Jaså», sa bjørnen, og skulte og sikla, så godt syntes han det skulle være å få litt honning. «Skal vi bytte kost?» sa han.

«Nei, det gjør jeg ikke», sa Mikkel.

Men så gjorde de veddemål, og ble forlikt om at de skulle nevne tre slags trær. Kunne reven si det fortere enn bjørnen, skulle han få lov til å bite én gang av flesket; men hvis bjørnen kunne si det fortere, skulle han få lov til å suge én gang av humlebolet. Han skulle nok greie å suge i seg all honningen i ett drag, tenkte bjørnen.

«Ja», sa reven, «det er både godt og vel alt sammen, men det sier jeg, at vinner jeg, skal du være pliktig til å rive av busta der jeg vil bite», sa han.

«Ja nok, jeg får vel hjelpe deg, siden du ikke orker sjøl», sa bjørnen.

Så skulle de til å nevne opp trærne.

«Toll, furu, tyri!» brumma bjørnen – grov i målet var han. Men dette var bare ett tre, for toll er ikke annet enn furu, det heller.

«Ask, or, eik!» skrek reven så det gnall i skogen.

Så hadde han vunnet, og han fór ned og tok hjertet ut av grisen i én bit, og ville springe. Men bjørnen ble sint fordi han tok det beste på hele grisen, og fikk fatt i svansen på ham og holdt ham.

«Vent nå litt!» sa bjørnen og var illsint.

«Ja, det er det samme, bestefar, vil du slippe meg, skal du få smake på honninga mi», sa reven.

Da bjørnen hørte det, så slapp han taket, og reven opp etter honninga.

«Her på dette humlebolet», sa Mikkell, «holder jeg et løvblad, og under det løvbladet er det et hull som du kan suge gjennom», sa han, og i det samme holdt han humlebolet opp under nesa på bjørnen, tok vekk løvbladet, hoppa opp på steinen og satte seg til å glise og le; for det var hverken humlebol eller honning, det var et vepsereir så stort som et mannshode, fullt av veps, og vepsene yrte ut og

stakk bjørnen i øynene og ørene og i munnen og på snuten. Og han fikk så mye å gjøre med å skrape dem av seg at han ikke hadde tid til å tenke på Mikkel.

Fra den dagen er det at bjørnen er så redd vepsen.

Ordforklaringer

- **gjøgris:** gris man har fetet opp for slakting

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON | EventyrForAlle

Norsk folkeeventyr fra samlingene til Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885),
Jørgen Moe (1813-1882) og Moltke Moe (1859-1913).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Veslefrikk med fela og andre eventyr, 1941 \(nb.no\)](http://veslefrikk.med.fela.og.andre.eventyr.1941.nb.no)
(Offentlig eiendom - public domain)

Teksten er redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Theodor Kittelsen (1857-1914)

Kilde: [Eventyrbog for børn: Norske folkeeventyr, 1917 \(nb.no\)](http://eventyrbog.for.born.norske.folkeeventyr.1917.nb.no)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.